

Дж. Р. Уорд
БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ
Вечна любов

ДЖ. Р. УОРД

БРАТСТВОТО НА ЧЕРНИЯ КИНЖАЛ

ВЕЧНА
ЛЮБОВ

КНИГА ВТОРА

Превод
Силвия Желева

Издателство ИБИС
София

– А Х, ПО ДЯВОЛИТЕ, Ви, убиваш ме.
 Бъч О’Нийл ровеше из чекмеджето, в което държеше чорапите си. Търсеше такива от черна коприна, а намираше единствено бели памучни. А, ето! Издърпа един официален чорап, подходящ за вечерно облекло. Кое то не беше достатъчно за триумф.

– Ако те убивах, ченге, чорапите щяха да са последната ти грижа.

Бъч хвърли поглед на съквартиранта си. Почитателят на Ред Сокс. Неговият... е, единият от двамата му най-добри приятели.

И двамата, както се оказа, бяха вампири.

Вишгъс, току-що излязъл изпод душа, беше омотал хавлия на кръста си, мускулите на гърдите и ръцете му изпъкваха. Нахлузваше на лявата си ръка черна кожена ръкавица, чието предназначение беше да скрие татуировката.

– Налагаше ли се да вземеш копринените ми черни чорапи?

Вишгъс се усмихна, кучешките му зъби проблеснаха на фона на козята му брадичка.

– Чувствам се страхотно с тях.

– Защо не помолиш Фриц да ти купи някой и друг чифт?

– Той е прекалено зает да задоволява твоите изисквания към облеклото, човече.

Е, добре, напоследък Бъч наистина беше открил у себе си внезапна любов към Версаче, което беше нещо ново за него. Но едва ли бе толкова трудно да се доставят няколко допълнителни чифта копринени чорапи...

– Ще го помоля от твое име.

– Ти си истински джентълмен! – Ви отметна назад черната си коса. Татуировките на лявото му слепоочие се показаха, след това отново се скриха от погледа. – Ще имаш ли нужда от кадилака тази вечер?

– Да, благодаря. – Бъч напъха босите си ходила в обувките „Гучи“.

– Кое то означава, че ще се видиш с Мариса?

Бъч кимна.

– Трябва да разбера какво става. По един или друг начин.

Имаше чувството, че ще бъде по *другия*.

– Тя е свята жена.

Със сигурност беше такава, което вероятно беше причината да не отговаря на телефонните му обаждания. Бившите ченгета, почитатели на скоча, не бяха най-желаният избор за жените – било то представителки на човешкия род или на вампирите. А фактът, че не принадлежеше към нейния вид, не му помагаше никак.

– Е, ченге, ние двамата с Рейдж ще обърнем по няколко в „Едноокия“. Ела при нас, когато приключиш...

Силни удари, като че ли някой блъскаше по входната врата с таран, ги накараха да обърнат глави.

Ви вдигна хавлията по-нагоре.

– По дяволите, ще трябва да научим тази фурия да използва звънеца.

– Опитай се ти да поговориш с него. Мен не иска да ме чуе.

– Рейдж няма да чуе когото и да било. – Ви побърза да отвори.

Ударите престанаха, а Бъч посвети вниманието си на огромната си колекция вратовръзки, чиито брой непрекъснато се увеличаваше. Избра светлосиня копринена „Бриони“, вдигна яката на бялата си риза и направи елегантен възел. Докато вървеше към всекидневната, дочуваше фрази от разговора на Рейдж и Ви – обсъждаха нашумялата песен на Тупак Шакур „*Още ли си падаш по мен?*“

Бъч се засмя. В живота си се беше сблъсквал с какви ли не ужасяващи неща, но и през ум не му беше минавало, че ще споделя жилището си с шестима воители на вампири. Нито че ще бъде въвлечен в борбата им да запазят своя изчезващ вид. Но ето, че се чувстваше част от Братството на черния кинжал. Той, Вишъс и Рейдж бяха страхотна тройка.

Рейдж живееше в основната сграда в срещуположната част на двора заедно с останалите от братството, но тримата прекарваха повече време в малката къща до външната порта, където ношуваха Ви и Бъч. Дупката, както я наричаха, беше по-уютна от всички коптори, които Бъч беше обитавал досега. Двамата с Ви разполагаха с две спални, две бани, малка кухня и всекидневна, обзаведена в очарователен, постмодерен стил: два кожени дивана, телевизор с плазмен екран, джага. И спортни сакове, захвърлени къде ли не, което придаваше на дома им вид на студентска квартира.

Бъч влезе във всекидневната и веднага беше впечатлен от вечерния тоалет на Рейдж: черно кожено палто до глезените, черен потник и черни кожени панталони. Носеше обувки с дебели подметки, които придаваха допълнителна височина на двуметровия му ръст. В това облекло вампирът беше неустойчиво привлекателен. Дори за доказано хетеросексуалния Бъч.

Кучият син беше толкова сексапилен, че можеше да победи дори законите на природата. Русата му коса беше подстригана късо на тила и оставена дълга отпред. Очите му бяха синьо-зелени, с цвета на океанските води край Бахамските острови. А лицето му би накарало Брайан Пит да се чувства като кандидат за „Пълна промяна“.

Но въпреки очарованието си той излъчваше сила. Нещо мрачно и смъртоносно се долавяше под бляскавата му външност още при първата среща с него. Създаваше впечатлението, че е готов на всичко, за да уреди сметките си, и би продължил да се усмихва дори докато губи зъбите си в юмручен бой.

– Как си, Холивуд? – запита Бъч.

Рейдж се усмихна и в блестящата перлена редица проблеснаха остриетата на кучешките му зъби.

– Време е за разходка, ченге. Нощният живот ме зове.

– По дяволите, вампире, не ти ли беше достатъчна миналата нощ? Червенокосата ми се стори готино парче. Както и сестра й.

– Познаваш ме. Гладът ми е неутолим.

За негово щастие потокът от жени, готови да задоволят нуждите му, не стихваше. И той никога не им отказваше. Не пиеше. Не пушеше. Но Бъч не познаваше друг мъж с такава стръв към плътските удоволствия. Не че познаваше чак толкова представители на неговата раса.

Рейдж хвърли поглед на Ви.

– Хайде, облечи се, човече. Освен ако нямаш намерение да се появиш в „Едноокия“ по хавлия.

– Престани да ме прищипваш, братко.

– Тогава си размърдай задника.

Вишъс стана от мястото си до масата, отрупана с толкова много компютърна техника, че дори Бил Гейтс би се впечатлил. От командния център Ви управляваше системите за сигурност и наблюдение, инсталирани на територията на братството – включително главната сграда, залата за тренировки в мазето, Гробницата и тяхната Дупка, както и системата от подземни тунели,

свързващи сградите. Той контролираше всичко: подвижните стоманени капаци на прозорците, ключалките на бронираните врати, температурата и осветлението в стаите, охранителните камери, входовете.

Ви беше инсталирал цялото това оборудване съвсем сам три седмици по-рано, преди братството да се настани в имението. Сградите и тунелите бяха построени в началото на двайсти век, но бяха неизползвани в по-голямата си част. След събитията през юли обаче беше взето решение братята да съгласуват действията си и затова всички се събраха тук.

Ви отиде в спалнята си, а Рейдж извади близалка от джоба си, разкъса червената опаковка и я лапна. Бъч усещаше втрещения му поглед върху себе си. И не се изненада, когато започна словесната атака:

– Не мога да повярвам, че си се издокарал така само за да отидеш до „Едноокия“, ченге. Прекалено е, дори за теб. Вратовръзката, копчетата за ръкавели... нови са, нали?

Бъч приглади вратовръзката „Бриони“ и протегна ръка към самото „Том Форд“, което беше в тон с черните му панталони. Не искаше да обсъждат Мариса. Достатъчно му бяха усилията, които полагаше, за да избягва разговорите на тази тема с Ви. Освен това какво би могъл да каже?

Тя ме срази на първата ни среща, но през последните три седмици ме избягва. Вместо да разбере намека обаче, аз съм готов да ѝ се моля като последен неудачник.

Да, наистина не му се искаше да споделя подобни неща с господин Съвършен, макар да му беше добър приятел.

Рейдж блажено завъртя близалката из устата си.

– Кажи ми, човече, защо си правиш целия този труд с облеклото, а след това не използваш магическия си жезъл. Непрекъснато те виждам да отказваш на жени в бара. Да не би да се пазиш за брака?

– Да. Няма да отпусна юздите, докато не мина по пътечката, която ще ме отведе до олтара.

– Хайде, наистина съм любопитен. Пазиш се за някоя ли? – Въпросът беше последван от мълчание. Вампирът се засмя тихо. – Познавам ли я?

Бъч присви очи. Преценяваше дали разговорът няма да приключи по-бързо, ако си държи устата затворена. Вероятно не. Щом веднъж започнеш, Рейдж не се отказваше, докато той са-

мият не решеше, че въпросът е приключен. Говореше по същия начин, както и убиваше.

Рейдж поклати глава с горчивина.

– Тя не те ли желае?

– Ще разберем тази вечер.

Бъч провери с колко пари в брой разполага. За шестнайсетте години служба като детектив в отдел „Убийства“ не беше успял да забогатее. А откакто мина на страната на братството, имаше толкова много зелени банкноти, че не успяваше да ги похарчи.

– Ти си късметлия, ченге.

Бъч го стрелна с поглед.

– Защо мислиш така?

– Винаги съм се питал какво ли е да живееш с някоя добра и сваятна жена.

Бъч се засмя. Приятелят му беше богът на секса, еротичната легенда на своята раса. Според Ви историите, в които Рейдж играеше главната роля, се предаваха от баща на син. Струваше му се абсурдно той да се преобрази в предан съпруг.

– Е, хайде, Холивуд, да минем към същността? Изплюй камъчето.

Рейдж трепна и погледна встрани.

По дяволите, този тук говореше напълно сериозно.

– О! Виж, не исках да... – поде Бъч.

– Не, всичко е наред. – Усмивката отново озари лицето му, но очите му останаха безизразни. Отиде до кошчето за боклук и изхвърли клечката от близалката. – А сега, можем ли вече да тръгнем? Уморих се да ви чакам, момчета.

Мери Лус вкара хондата в гаража, изгаси двигателя и втрени поглед в лопатите за сняг, окачени на пироните точно пред нея.

Беше уморена, макар денят да не бе така напрегнат, както обикновено. Работата ѝ в адвокатската кантора се състоеше в разговори по телефона и попълване на документи и не подлагаше на изпитание нито физическите, нито умствените ѝ способности. Нямахше причина да се чувства така изтощена.

Но, може би, точно в това се състоеше проблемът. Липсата на предизвикателства изцеждаше силите ѝ повече от всичко друго.

Дали не беше време да се върне при децата? Все пак беше обучена за това. Още повече, че обожаваше тази работа. Тя ѝ даваше сили. Заниманията с малките пациенти, страдащи от аутизъм, помощта, която им оказваше, за да намерят начин да общуват нормално като другите хора, ѝ носеха и лично, и професионално удовлетворение. А двегодишното прекъсване не беше по неин избор.

Може би трябваше да се обади в центъра, да провери дали няма свободно място. Ако нямаше, би могла да работи в началото на доброволни начала.

Да, щеше да се обади още на следващия ден. Нямаше причина да чака.

Мери грабна дамската си чанта и слезе от колата. Вратата на гаража се затвори, а тя отиде до пощенската кутия и взе писмата си. Спря се за миг, за да вдиша с пълни гърди студения октомврийски въздух, като в това време разсеяно разгледа пристигналите сметки. Есента беше прогонила и последната топлина на лятото, а студеният въздух, нахлул откъм Канада, беше ускорил смяната на сезоните.

Тя обичаше есента. По нейно мнение, тя придаваше особено великолепие на Колдуел. Градът, в който беше родена и най-вероятно щеше да умре, се намираще на малко повече от час на север от Манхатън, така че официално се смяташе за „северен“. Разделен на две от река Хъдзън, Колди, както го наричаха местните жители, приличаше на всеки средно голям град в Америка. Богати, бедни, долнопробни, обикновени квартали. Супермаркети „Уол-Март“ и „Таргет“, „Макдоналдс“. Музеи и библиотеки. Търговски центрове в предградията, които притискаха и задушаваша стария център на града. Три болници, два общински колежа и бронзова статуя на Джордж Вашингтон в градския парк.

Вдигна поглед към звездите с мисълта, че никога не би ѝ хрумвало да напусне родния си град. Не беше сигурна дали подобно поведение е проява на преданост или липса на въображение.

Тръгна към входната врата. Може би причината беше в къщата ѝ. Тя всъщност беше преустроен хамбар, който някога е бил част от ферма. Мери Лус реши да го купи само петнайсет минути след като го видя за първи път. Вътрешността на сградата беше разделена на малки пространства, които създаваха особено чувство за уют. Домът ѝ беше... прекрасен.

Точно по тази причина беше купила къщата преди четири години, веднага след като почина майка ѝ. По онова време имаше нужда точно от това – промяна на обстановката. Тази къща беше съвсем различна от дома, в който беше израснала. Даваше ѝ всичко онова, което ѝ беше липсвало в детството. Дъските на пода бяха от борово дърво с цвета на мед, лакирани и чисти, а не на петна като онези, които помнеше. Мебелите бяха от „Крейт и Баръл“, а не стари и похабени. Рогозките бяха изплетени от влакната на американска агава, мъхести и обточени с велур. И абсолютно всичко, от тапициериите на мебелите до набраните завеси, беше издържано в елегантния кремаво-бял цвят. Оформлението на интериора беше продиктувано от отвращението ѝ към мрака.

Остави ключовете и чантата си на масата в кухнята и грабна телефона. Имаше две нови съобщения.

„Здравей, Мери, тук е Бил. Виж, ще приема предложението ти. Ще ти бъда много благодарен, ако можеш да ме заместиш на горещата линия довечера за около час. Ако не се обадиш, ще смятам, че все още си свободна. Отново ти благодаря.“

След като го чу, тя изтри съобщението.

„Мери, обаждам се от кабинета на доктор Делакроче. Бихме искали да дойдеш за допълнителни изследвания. Би ли се обадила да си насрочиш час, веднага щом приемеш това съобщение. Ще те приемем. Благодаря, Мери.“

Мери остави телефона. Първо затрепериха коленете ѝ, после треперенето се предаде и на мускулите на бедрата ѝ. Накрая конвулсиите стигнаха до стомаха ѝ и тя се затича към банята.

„Допълнителни изследвания. Ще те приемем.“

Първата ѝ мисъл беше: *Левкемията се е върнала.*

❖ 2 ❖

– Какво ще му кажем, по дяволите? Той ще бъде тук след двамайс минути!

Господин О. хвърли на партньора си поглед, който красноречиво изразяваше отегчението му от подобно театралничене. В същото време мислеше, че ако *лесърът* подскача още известно

време нагоре-надолу като идиот, ще заприлича досущ на играчка с пружина.

По дяволите, Е. беше абсолютен неудачник. Оставаше загадка защо организаторът го беше въвел в Обществото на лесърите. Липсваше му енергия. Концентрация. Нямаше и кураж за новия подход в бойните действия срещу расата на вампирите.

– Какво ще му кажем?

– *Ние* няма да му казваме нищо – отговори О. и огледа мазето. Върху евтината дървена маса в ъгъла бяха нахвърляни безредно ножове, бръсначи и чукове. Тук-там се забелязваха петна от кръв, но не и под масата, където им беше мястото. И примесено с червеното се виждаше и лъскаво черно, благодарение на раните на Е.

– Но вампирът избяга, преди да сме измъкнали каквато и да е информация от него!

– Благодаря за напомнянето.

Двамата тъкмо бяха започнали да разпитват мъжкия индивид когато О. беше извикан навън. Когато се върна завари Е. да лежи в ъгъла, ранен на две места и загубил контрол над вампира.

Онзи гадняр, шефът им, щеше дяволски да побеснее. Макар че О. го презираше, двамата имаха нещо общо – не толерираха небрежността.

О. погледа още малко как Е. се разхожда насам-натам с танцова стъпка и резките му движения му подсказаха решението на два проблема – единия непосредствен, втория дългосрочен. О. се усмихна, а Е. глупакът изпита облекчение.

– Не се тревожи за нищо – каза тихо О. – Ще му кажа, че сме замъкнали тялото в гората, да се изпари под слънчевите лъчи. Не е голяма работа.

– Ти ли ще говориш с него?

– Разбира се. Но за теб ще е най-добре да изчезнеш. Той ще се ядоса.

Е. кимна и хукна към вратата.

– Ще се видим по-късно.

По-добре кажи сбогом, копеле, помисли си О. и се захвана с почистването на мазето.

Неугледната малка къща, в която работеха, не се виждаше откъм улицата, сгушена между останките от изгоряла сграда, някогашен ресторант, и пансион, който предстоеше да бъде съборен. Тази част на града, смесица от мизерни жилища и

евтини търговски сгради, беше идеалната за тях. Тук хората не излизаха от домовете си след падането на мрака, стрелбата беше нещо също толкова обикновено, колкото и виенето на алармите на автомобилите и никой не обръщаше внимание, ако чуеше викове.

Лесно беше да влезеш и излезеш от този район, без да бъдеш забелязан. Всички улични лампи бяха простреляни при местните свадни, а светлината, процеждаща се от прозорците на съседните къщи, беше твърде слаба, за да ги тревожи. Допълнително преимущество беше отделният външен вход за мазето. Не беше проблем да внесеш или изнесеш било товар, било труп.

А ако някой все пак видеше нещо, можеше само за секунди да бъде премахнат. Кое то нямаше да е кой знае каква изненада за хората от квартала. Белите боклуци бързаха да стигнат до гробовете си. Освен че пребиваха от бой съпругите си и се наливаха с бира, те може би не умееха нищо друго така добре, както да намерят смъртта си.

О. взе един от ножовете и избърса черната кръв на Е. от острието.

Мазето не беше голямо, таванът му беше нисък, но имаше достатъчно място за старата маса, върху която работеха, както и за една друга, по-разнебитена, в ъгъла, на която държаха инструментите си. Все пак, О. не мислеше, че мазето им осигурява достатъчно добри условия. Тук не беше възможно да се държи в плен вампир, което на свой ред означаваше, че губеха един от основните си инструменти за въздействие. Времето подкопаваше физическите и умствените сили. Ако се използват правилно, дните, прекарани в плен, са могъщи като всяко оръжие, с което могат да се трошат кости.

Онова, което О. искаше, беше някаква сграда в гората, достатъчно голяма, та да може да държи пленниците си там поне известно време. Тъй като вампирите се превръщаха в дим след пукването на зората, те трябваше да бъдат пазени на места, недостъпни за слънчевите лъчи. Но ако просто ги заключиш в стая, рискуваш да се дематериализират пред очите ти. Имаше нужда от сграда, изградена от стомана...

Задната врата, която се намираще точно над тях, се затвори. Някой тръгна надолу по стълбите.

Няколко секунди по-късно под голата крушка в мазето застава на господин Х.

Водачът на лесърите беше висок около метър и деветдесет и пет и имаше телосложение на ръгбист. Беше много блед, както и всички други убийци, които членуваха в обществото от дълго време. Кожата и косата му бяха с цвета на брашно, а ирисите му бяха чисти и безцветни като стъкло. Също като О. той беше облечен в стандартното за *лесърите* облекло: черни панталони, черно поло и кожено яке, под което бяха скрити оръжията му.

– Е, господин О., как вървят работите?

Като че ли хаосът, който цареше в мазето, не беше достатъчно добро обяснение.

– Аз ли съм главният тук? – запита О.

Господин Х. отиде до масата и взе едно длето, като целият му вид издаваше нехайство.

– В известен смисъл, да.

– Разрешено ли ми е тогава да се погрижа това... – Той обхвана хаоса с едно-единствено движение. – ... да не се случва повече?

– А какво се е случило?

– Подробностите са отегчителни. Един цивилен ни се изплъзна.

– Ще оцелее ли?

– Не знам.

– Ти беше ли тук, когато това стана?

– Не.

– Разкажи ми всичко. – Господин Х. се усмихна. Мълчанието се проточи. – Знаеш ли, господин О., лоялността ти може да те вкара в беда. Нима не искаш да накажа онзи, който си го е заслужил?

– Искам сам да се погрижа за проблема.

– Сигурен съм, че е така. Но ако не ми кажеш, може да се наложи да приспадна цената на неуспеха от възнаградението ти. Струва ли си?

– Да, ако ми бъде позволено да постъпя с виновника така, както възнамерявам.

Господин Х. се засмя.

– Мога само да си представя какво означава това.

О. зачака. Гледаше как острият връх на длетото улавя светлината, докато господин Х. крачеше из стаята.

– Дадох ти неподходящия човек за партньор, нали? – прошепна господин Х. и вдигна чифт белезници от пода. Остави ги

върху страничната маса. – Мислех, че господин Е. ще успее да се издигне до твоето ниво. Но това не стана. И се радвам, че се обърна към мен, преди да го накажеш. И двамата знаем колко много държиш да имаш свобода в работата си. И какво раздражение предизвиква това у мен.

Господин Х. хвърли поглед през рамо и прикова мъртвите си очи в О.

– И като се има предвид всичко казано дотук и най-вече защото се обърна първо към мен, получаваш господин Е.

– Искам да има свидетели.

– Твоята група?

– И други.

– Отново се опитваш да се докажеш?

– Да наложа по-висок стандарт.

Господин Х. се усмихна студено.

– Ти си арогантно копеле, нали?

– На вашата висота съм.

Изведнъж господин О. откри, че не може да помръдне нито ръцете, нито краката си. Господин Х. и преди беше прилагал тази парализираща гадост, така че това не беше съвсем неочаквано. Обаче шефът му все още държеше длетото с острия връх в ръцете си. И се приближаваше към него.

О. се опита да помръдне, потта изби по тялото му, но не успя да свие и мускул.

Господин Х. се наведе към него. Толкова близо, че гърдите им се допираха. О. почувства нещо да го докосва леко по задника.

– Забавлявай се, синко – прошепна мъжът в ухото на О. – Но направи услуга и на себе си. Помни, че независимо каква власт имаш, ти не си аз. Ще се видим по-късно.

И господин Х. излезе от мазето. Вратата горе се отвори и затвори.

Веднага щом възвърна способността си да се движи, О. бръкна в задния си джоб.

Господин Х. му беше оставил длетото.

Рейдж слезе от кадилака и се огледа в мрака, който цареше около „Едноокия“. Искаше му се отнякъде да им се нахвърлят *лесъри*. Но вече не се надяваше да имат такъв късмет. Двамата

с Вишгъс се бяха разхождали с часове, но не се беше случило нищо. Дори не ги наблюдаваха. Кое то беше дяволски странно.

А за някой като Рейдж, който обожаваше стълкновенията, беше и също причина за силно разочарование.

Като всичко друго, и войната между Обществото на лещърите и вампирите се развиваше циклично. В момента беше в затишие. В което имаше логика. През юли Братството на черния кинжал беше унищожило местния център за набиране на хора, както и десетима от най-добрите членове на обществото. Очевидно, сега *лещърите* разужнаваха, проучваха положението.

Хвърли поглед на сегашното свърталище на братството, превърнало се в гнездо на покварата. „Едноокия“ се намираще в покрайнините на града. Тук се отбиваха рокери и строители – груби мъжаги, склонни да уреждат споровете си чрез юмруци, а не със сладкодумни приказки. Барът беше обикновена кръчма – едноетажна постройка, заобиколена от асфалтова настилка. На паркинга имаше камиони, лимузини и харлита. През малките и тесни прозорчета се виждаха проблясващите в червено, синьо и жълто неоновы табели, рекламиращи американски марки бира.

Никакви „Корона“ или „Хайнекен“ не съществуваша за тези момчета.

Рейдж затвори вратата на колата. Тялото му беше напрегнато, кожата – настръхнала, здравите му мускули потрепваха. Опъна ръце в опит да облекчи малко напрежението. Не се изненада, когато това не стана. Проклятието отново тегнеше над него, караше го да навлиза в опасни територии. Ако не намержеше облекчение скоро, щеше да има сериозен проблем. По дяволите, *той самият* щеше да се превърне в сериозен проблем.

Много ти благодаря, Скрайб Върджин.

Достатъчно лошо беше, че бе роден като опъната тетива, че бе надарен с прекалено голяма физическа мощ – дар, който не само не ценеше, но и не можеше да обуздае. А после беше предизвикал гнева на мистичната жена, която господстваше над тяхната раса. Тя беше повече от щастлива да увеличи и бездруго тежкото бреме, с което беше роден. Сега, ако не изпускате редовно парата, той ставаше смъртоносно опасен.

Единствено сраженията и сексът можеха да потушат напрежението в него и той прибегваше към тях така, както болните от диабет към инсулина. За да остане спокоен, се

нуждаеше от постоянни дози и от двете, но дори те невинаги успяваха да му подействат. А когато изгубеше контрол над себе си, нещата ставаха отвратителни за всички, включително и за него самия.

Господи, беше се уморил да стои затворен в капана на тялото си, да контролира нуждите му, да се противопоставя на свирепата ярост и животинските инстинкти. Разбира се, изумително красивото му лице и силата му бяха нещо прекрасно, но той би заменил и двете, би се радвал да бъде хилаво и грозно копеле, ако това щеше да му донесе покой. По дяволите, дори не можеше да си спомни какво е това спокойствие. Не можеше да си спомни дори кой е.

Разпадането на личността му беше започнало доста бързо. Само две години след като беше прокълнат, той беше престанал да се надява на облекчение и просто се опитваше да живее, без да наранява когото и да било. По онова време започна да умира вътрешно и сега, над сто години по-късно, беше почти вцепенен, само бляскава външност и празен чар.

Беше се отказал да се преструва, че е нещо повече от заплаха. Защото истината беше, че никой не бе в безопасност в негово присъствие. И това наистина го убиваше – дори повече от физическите мъки, през които преминаваше, когато проклятието го завладееше. Живееше в страх да не нарани някого от братята си. Както например преди около месец Бъч.

Рейдж заобиколи джипа и се взря през предното стъкло в мъжа, представител на човешката раса. Господи, кой би помислил, че някога ще се сближи с хомо сапиенс?

– Ще се видим ли по-късно, ченге?

Бъч сви рамене.

– Не знам.

– Късмет, човече.

– Както се получи.

Рейдж изруга тихо, а кадилакът потегли. Двата с Вишгъс прекосиха паркинга.

– Коя е тя, Ви? Една от нас?

– Мариса.

– *Мариса?* Бившата *шелан* на Рот? – Рейдж поклати глава. – О, човече, искам да знам подробности. Ви, занасяш ме.

– Аз не го тормозя заради това. Ти също не би трябвало да го правиш.

– Не си ли любопитен?

Ви не отговори. Стигнаха до входа на бара.

– О, да. Ти вече знаеш, нали? – каза Рейдж. – Известно ти е какво ще се случи.

Ви просто сви рамене и протегна ръка към вратата. Рейдж постави длан върху нея и го спря.

– Хей, Ви, имаш ли някога видения относно мен? Виждаш ли понякога моето бъдеще?

Вишгъс обърна глава към него. На неоновата светлина от рекламната табела на „Корс“ лявото му око – онова, около което имаше татуировка, стана абсолютно черно. Зеницата просто се разшири и покри изцяло ириса и бялото – не остана нищо, освен тъмна дупка.

Все едно гледаше в безкрайността. А може би така изглеждаше Небитието след смъртта.

– Наистина ли искаш да знаеш? – запита го братът.

Рейдж остави ръката си да падне до тялото му.

– Интересува ме само едно. Ще живея ли достатъчно дълго, за да се отърва от проклятието? Нали разбираш, да намеря частича спокойствие?

Вратата се отвори рязко и навън излезе пиян мъж, клатушкйки се като камион със счупена ос. Отиде до храстите, повърна, а после легна по очи на асфалта.

Смъртта е единственият сигурен начин да намериш покой, помисли си Рейдж. Всички умират. Дори вампирите. Накрая.

Не посмя отново да срещне погледа на своя брат.

– Не, Ви, всъщност не искам да знам.

Вече беше прокълнат веднъж, а все още оставаха деветдесет и една години до освобождението му. Деветдесет и една години, осем месеца и четири дни, докато наказанието му изтечеше и звярът вече нямаше да бъде част от него. Защо доброволно да се подлага на нещо като космически удар – да узнае, че няма да доживее да се освободи от него?

– Рейдж.

– Какво?

– Ще ти кажа нещо. Съдбата ти се приближава към теб. Скоро ще те застигне.

Рейдж се засмя.

– О, нима? И как изглежда тази женска? Предпочитам ги...

– Тя е девица.

По гръбнака на Рейдж полазиха ледени тръпки, които се забиха като игли в задника му.

– Шегуваш се, нали?

– Погледни в окото ми. Мислиш ли, че те будалкам?

Ви се спря за миг, след това отвори вратата и освободи мизантропията на бира и човешки тела, както и ритъма на една стара песен на „Гънс енд роузис“.

Влязоха вътре и Рейдж прошепна:

– Ти си откачен, братко мой. Наистина.

❖ 3 ❖

Мери шофираше към центъра на града с мисълта, че Павлов* е прав. Паниката, обзела я след прослушването на съобщението от кабинета на доктор Делакроче, беше условен рефлекс, а не проява на здрав разум. „Допълнителни изследвания“ би могло да означава какво ли не. Това, че свързваше всяко обаждане от лекар с катастрофа, не означаваше, че бъдещето непременно крие нещастия. Нямахме никаква представа какво не е наред, ако въобще имаше някакъв проблем. Все пак беше в ремисия вече близо две години и се чувстваше достатъчно добре. Разбира се, уморяваше се, но с кого не беше така? Работата, както и доброволната помощ не ѝ оставяха свободно време.

Още сутринта щеше да се обади и да си запази час. А сега щеше да поеме смяната на Бил на горещата линия за предотвратяване на самоубийства.

Тревогата ѝ утихна малко, тя си пое дълбоко дъх. Следващите два часа щяха да бъдат изпитание за издръжливостта ѝ, опънатите ѝ нерви щяха да направят тялото ѝ напрегнато и трептящо като батут, а ума ѝ – неспокоен като вихрушка. Трябваше да изчака паниката ѝ да премине, за да възвърне силата и устойчивостта си.

Остави хондата на открит паркинг на Десета улица и тръгна забързано към старата шестетажна сграда. Намираше се в бед-

* Иван Павлов – руски физиолог и психолог, известен като баща на учението за висшата нервна дейност. Първи описва явлението, познато днес като условен рефлекс. – Бел. прев.

на и неприветлива част на града, сред останките от проведен през седемдесетте години опит да се придаде по-делови вид на район от девет пресечки, намиращ се в „лош квартал“. Оптимизмът не беше дал резултат и сега офиси, чиито прозорци бяха заковани с дъски, се редуваха със западнали жилищни блокове, където наемите бяха много ниски.

Мери спря до входа на сградата и махна с ръка на двете ченгета в патрулната кола, която мина покрай нея.

Помещенията на горещата линия „Предотвратяване на самоубийствата“ бяха на втория етаж. Вдигна поглед към прозорците, които гледаха към улицата. Първият ѝ контакт с тази служба беше като на човек, търсещ помощ. След три години вече работеше на телефоните всеки четвъртък, петък и събота вечер. Също така покриваше празниците и заместваше колегите си, когато имаха нужда.

Никой не знаеше, че се е обаждала на същата гореща линия. Нито, че страда от левкемия. И ако се наложеше да поднови войната с кръвта си, щеше да запази и това в тайна.

Беше гледала как майка ѝ умира и не искаше никой да стои край леглото ѝ и да ридае. Вече познаваше безпомощния гняв, който идваше, когато божията милост не се проявяваше по команда. Не искаше да участва в същата мелодрама, докато се бори за глътка въздух и се къпе в море от разпадащи се органи и гниеща плът.

Е, добре. Самообладанието ѝ се беше възвърнало.

Мери дочу шум отляво и долови бързо движение – като че ли някой се беше скрил зад ъгъла на сградата. Тя се стресна и набра бързо кода в ключалката. Влезе и се заизкачва по стълбите до втория етаж.

Мина край рецепцията и стогна до бюрото на изпълнителния директор Ронда Кнут, която говореше по телефона. Тази нощ бяха дежурни Нан, Стюарт и Лола. Тя им кимна и се настани в една от свободните кабинни. Увери се, че разполага с достатъчно формуляри, две химикалки и справочника за компетенциите на горещата линия и извади от дамската си чанта бутилка минерална вода.

Едва ли не веднага звънна единият от телефоните ѝ и тя погледна екрана, за да види кой се обажда. Номерът ѝ беше познат. От полицията ѝ бяха казали, че принадлежи на обществен телефон, намиращ се в центъра на града.

Нейният клиент.

Телефонът звънна втори път и тя отговори на обаждането, като следваше сценария.

– Гореща линия „Предотвратяване на самоубийствата“. Тук е Мери. С какво мога да ви помогна?

Тишина. Не се долавяше дори дишане.

Глухо, на заден фон, чу запалването на автомобилен двигател, а после ревът му се стопи в далечината. Според полицейската проверка на входящите обаждания този човек винаги звънеше от улицата и сменяше местонахождението си, за да не бъде проследен.

– Тук е Мери. С какво мога да ви помогна? – Тя сниши глас и наруши протокола. – Знам, че си ти и се радвам, че се обади отново тази вечер. Но, моля те, не можеш ли да ми кажеш името си? Или какво не е наред?

Зачака. Линията прекъсна.

– Още един от твоите? – запита Ронда и отпи от билковия си чай. Мери затвори.

– Как разбра?

Жената кимна през рамо.

– Чух доста позвънявания тази вечер, обаче всички разговори прекъсваха след представянето на оператора. А после изведнъж ти се приведе над телефонната слушалка.

– Да, но...

– Чуй, ченгетата се свързаха с мен днес. Не могат да направят нищо, не им достигат хора, та да дежурят до всеки обществен телефон в града, а и не искат да стигат чак дотам засега.

– Казах ти. Не се чувствам в опасност.

– Но не знаеш със сигурност, че такава няма.

– Хайде, Ронда, водим този разговор вече девет месеца, нали? Ако се канеха да ме нападнат, вече щяха да са го направили. А аз наистина искам да помогна...

– Това е още нещо, за което се тревожа. Очевидно желаете да защитиш този, който се обажда. Става прекалено лично за теб.

– Не, не е така. Онези, които се обаждат тук, със сигурност имат причина. И знам, че мога да им помогна.

– Престани, Мери. Чуй се само. – Ронда издърпа един стол, седна, сниши глас и каза: – Трудно ми е да ти го кажа, но мисля, че е необходимо. Смятам, че имаш нужда от почивка.

Мери се отдръпна, сви се.

– От какво?

– Прекарваш тук прекалено много време.
 – Работя толкова дни, колкото и останалите.
 – Но оставаш часове след края на смяната си, непрекъснато заместваш някого. Влагаш прекалено много лични чувства. Знам, че в момента си тук вместо Бил. Искам да си тръгнеш, когато той дойде. И не искам да се връщаш поне две седмици. Тази работа е трудна, извежда силите, трябва да се отдалечиш за малко от нея, да погледнеш нещата от друг ъгъл.

– Не сега, Ронда. Моля те, не сега. Имам нужда да съм тук повече от всякога.

Ронда нежно стисна ръката на Мери и усети, че е напрегната.

– Това място не е подходящо да решаваши собствените си проблеми и ти го знаеш. Искам да се върнеш, защото си един от най-опитните доброволци, с които разполагам. Но само след като си имала достатъчно свободно време да си изясниш нещата.

– Възможно е да не разполагам с толкова време – прошепна тихо Мери.

– Какво?

Мери се отърси от мислите си и се усмихна.

– Нищо. Права си, разбира се. Ще си тръгна веднага щом Били дойде.

Били пристигна след около час и две минути по-късно Мери беше вече навън. Прибра се у дома си, затвори вратата и се облегна на нея, заслушана в тишината. Ужасяващата, смазваща тишина.

Господи, искаше да се върне в офиса на горещата линия. Имаше нужда да чува тихите гласове на другите доброволци. И звънят на телефоните. И монотонното жужене на флуоресцентните лампи...

Защото, когато нямаше за какво да мисли, в главата ѝ се въртяха безспирно плашещи образи. Болнични легла. Игли на спринцовки. Банки с лекарства. Като на моментна снимка видя себе си без коса, посивяла кожа и хлътнали дълбоко в черепа очи – вече не приличаше на себе си, това *не беше* тя.

Помнеше какво е да престанеш да бъдеш личност. Скоро след започването на химиотерапията бързо и мълчаливо беше причислена към групата на болните, на умиращите. За другите

тя беше просто едно тъжно напомняне, че човек е смъртен и всичко е преходно.

Мери прекоси набързо всекидневната, стрелна се през кухнята, отвори плъзгащата се врата и се втурна навън в нощта. Страхът я стискаше за гърлото и я караше да се бори за всяка глътка въздух, а шокът от ледената нощ забави работата на белите ѝ дробове.

Не знаеш със сигурност дали нещо не е наред. Не знаеш какво е...

Повтаряше си тези думи отново и отново като мантра и се опитваше да овладее паниката си, вървейки към басейна. Той не беше нищо повече от една голяма вана, вградена в земята. Беше изработен от специална американска пластмаса, а водата му, сгъстена от студа, изглеждаше като черно мазно петно на лунната светлина. Мери седна, събу обувките и чорапите си и потопа крака в ледения басейн. Остана така дори след като стъпалата ѝ станаха безчувствени от студа. Искаше ѝ се да има смелост да скочи вътре и да се потопа до решетката на дъното. Ако се хванеше за нея и останеше под водата достатъчно дълго, може би цялото ѝ тяло щеше да стане абсолютно безчувствено.

Замисли се за майка си. За Сиси Лус, умряла в собственото си легло в къщата, която те двете винаги бяха смятали за свой дом.

Все още помнеше съвсем ясно всичко. Светлината, която се процеждаше през дантелените завеси на спалнята и образуваше по мебелите фигури, подобни на снежинки. Бледожълтите стени и светлосивия килим. Любимата завивка на майка ѝ, онази с малките червени розички на кремав фон. Миризмата на индийско орехче и джинджифил, разнасяща се от купичката със сушени листа и подправки. Разпятието на стената над извитата табла на леглото и статуята на Богородица на пода в ъгъла.

Спомените ѝ причиняваха изгаряща болка, затова Мери се застави да си представи стаята чиста и подредена. Такава, каквато беше малко преди да се премести, когато вече всичко бе приключило – болестта, смъртта, почистването, продажбата на къщата. Разпятието и статуята, помагали на майка ѝ да запази вярата си, бяха прибрани, а светлото петно на стената бе скрито зад пасторален пейзаж на Андрю Уайтъ.

Сълзите потекоха по страните ѝ. Бликнаха бавно, безмилостно, закапаха във водата, смесиха се с нея. А тя ги гледаше как изчезват.

Вдигна поглед и откри, че не е сама.

Скочи на крака и тръгна, препъвайки се, обратно към къщата. Спря се и изтри очи. Това беше просто момче. Тийнейджър. Тъмнокосо, с бледа кожа. Мършаво и изпито, но неземно красиво.

– Какво правиш тук? – запита го тя, без да се страхува особено. Трудно е да се страхуваш от същество с толкова ангелски вид. – Кой си ти?

Момчето просто поклати глава.

– Да не би да си се изгубил? – Имаше такъв вид. А и беше прекалено студено за облекло като неговото – джинси и тениска. – Как се казваш?

То вдигна ръка към гърлото си и отново завъртя глава, както би направил чужденец, затруднен от езиковата бариера.

– Говориш ли английски?

Момчето кимна, а после започна да размахва ръце. Използваше жестомимичен език.

Мери изведнъж се пренесе във времето, когато учеше своите пациенти, малките аутисти, да общуват чрез езика на тялото.

Чуваш ли, или четеш по устните?, запита го тя с езика на жестовете.

Момчето замръзна, цялото му тяло се скова. Като че ли не беше очаквало да бъде разбрано.

Чувам прекрасно. Просто не мога да говоря.

Мери дълго време го гледа втренчено.

– Ти си този, който ми се обажда.

То се поколеба. После кимна с глава.

Не съм искал да те уплаша. Нито се обаждам, за да те ядосам. На мен просто... ми харесва да знам, че си там. Няма нищо странно, наистина. Къла се.

Погледът му срещна нейния. Беше пряк и открит.

– Вярвам ти. – Но какво щеше да прави сега? Горещата линия забраняваше контакт с онези, които се обаждаха.

Добре, но тя нямаше да изрита бедното дете от къщата си.

– Искаш ли нещо за хапване?

Момчето поклати глава.

Мога ли да поседя малко с теб? Ще остана от другата страна на басейна.

Като че ли беше свикнало да го отхвърлят.

– Не – каза тя. То веднага кимна с глава и се обърна. – Искам да кажа, седни тук, до мен.

Момчето се приближи бавно, като че ли очакваше всеки момент да промени решението си. Но когато тя седна и отново потопи краката си в басейна, то събу износените си маратонки, нави крачолите на прекалено широките за него панталони и си избра местенце на около метър от нея.

Господи, беше толкова дребно и крехко.

То също потопи крака в басейна и се усмихна.

Студено е, каза със знаци.

– Искаш ли пуловер?

Момчето поклати глава и започна да описва кръгове с ходилата си.

– Как се казваш?

Джон Матю.

Мери се усмихна при мисълта, че двамата имат нещо общо.

– Двама герои от Новия завет.

Монахините ми дадоха това име.

– Монахини?

Настъпи дълга пауза, то като че ли се питаше каква част от живота си да ѝ разкаже.

– Израснал си в сиропиталище? – Тя тихо и нежно го подкани да продължи. Спомни си, че има само едно в града, носеше името на Дева Мария.

Роден съм в тоалетна на гарата. Портиерът, който ме намерил, ме занесъл в „Дева Мария“. А монахините измислили името.

Тя запази обзелите я чувства за себе си.

– А къде живееш сега? Осинови ли те някой?

Момчето поклати глава.

– Приемни родители? – Моля те, Господи, нека е имал приемни родители. Прекрасни и мили. Които да са му осигурявали топлина и храна. Добри хора, които да са му вдъхнали вяра, че той има значение, въпреки че е бил изоставен.

Момчето не отговори, а тя погледна старите му дрехи и забеляза, че лицето му е по-старо и по-мъдро от това на връстниците му. Не изглеждаше да е видяло много от добрата страна на живота.

Най-после то размърда ръце.

Жилището ми е на Десета улица.

Което означаваше, че или живее незаконно в апартамент в някоя порутена сграда, или е наемател в някоя мизерна дупка,

обитавана от плъхове. Истинско чудо беше, че успява да се поддържа толкова чисто.

– Живееш някъде наблизко до офисите на горещата линия, нали? Ето как си разбрал, че съм на работа, макар тази вечер да не бях на смяна.

Момчето кимна.

Апартаментът ми е от другата страна на улицата. Виждам те, когато идваш и си отиваш, но не те дебна. Предполагам, че мисля за теб като за приятел. Когато се обадох за първи път... беше нещо като прищявка, нали разбираш. Ти отговори... и аз харесах гласа ти.

Ръцете му са красиви, помисли си Мери. Като на момиче. Нежни. Изящни.

– А тази вечер ме проследи до дома ми?

Вървя след теб почти всяка нощ. Имам велосипед, а ти шофираш доста бавно. Представям си, че ако те наглеждам, ще си в безопасност. Оставаши много до късно, а онази част на града не е подходяща за сама жена. Дори да е с кола.

Мери поклати глава с мисълта, че той е доста странен. Приличаше на дете, но говореше като зрял мъж. И като се имаше предвид всичко, вероятно трябваше да се страхува. Момчето се беше залепило за нея, смяташе се за неин защитник, макар да изглеждаше, че то самото има нужда някой да се грижи за него.

Кажми ми, защо плачеше преди малко, попита то с жестове.

Очите му бяха прями и открити. Странно беше да види толкова мъжки поглед на това детско лице.

– Защото може би нямам време – изтърси тя.

– Мери? Приемаш ли гости?

Мери хвърли поглед през дясното си рамо. Бела, единствената ѝ съседка, беше прекосила двата акра ливада, която разделяше имотите им, и сега стоеше в края на моравата.

– Здравей, Бела. Ела да се запознаеш с Джон.

Бела се приближи до басейна. Беше се преместила в голямата къща преди година и двете си бяха създали навика да разговарят вечерно време. Бела беше красавица – висока метър и осемдесет, с гъста черна коса, която падаше на вълни до кръста. Лицето ѝ беше така съвършено, че на Мери ѝ бяха необходими месеци да престане да се втренчва в него, а тялото ѝ беше като слязло от реклама на бански костюми.

Така че беше естествено Джон да бъде зашеметен от красотата ѝ.

Мери се запита какво ли е да предизвикваш подобна реакция у мъжете, дори у тези в тийнейджърска възраст. Тя не беше привлекателна. Попадаше в онази огромна група жени, които не бяха нито грозни, нито красиви. А и това беше преди химиотерапията да се отрази катастрофално на косата и кожата ѝ.

Бела се наведе с лека усмивка на устните и подаде ръка на момчето.

– Здравей.

Джон докосна дланта ѝ съвсем леко, като че ли не беше сигурен, че тази красива жена е реална. Странно, Мери често се чувстваше по същия начин в нейно присъствие. Всичко в нея беше прекалено... Тя изглеждаше неестествена, по-ярка от другите. По-великолепна.

Бела не играеше ролята на фаталната жена. Беше тиха и скромна, живееше сама, очевидно се занимаваше с писане. Мери никога не я виждаше през деня. И също така никога не беше видяла когото и да било да влиза или излиза от къщата ѝ.

Джон погледна Мери и ръцете му замърдаха.

Искаш ли да си тръгна?

После, предположил какъв ще бъде отговорът ѝ, извади краката си от водата.

Тя постави длан на рамото му. Беше толкова слаб, че костите му едва ли не стърчаха.

– Не. Остани.

Бела събу маратонките и чорапите си, потопа крака във водата и размърда пръсти.

– Да, хайде, Джон. Остани с нас.

❖ 4 ❖

Рейдж съзря първата жена, която пожела тази вечер. Русоко-са представителка на човешката раса, изключително сексапилна и готова да се отдаде на плътските наслади. Като останалите жени в бара тя му подаваше сигнали – полюшваше задните си части и оправяше косата си без нужда.

– Откри ли нещо, което ти харесва? – запита сухо Ви.

Рейдж кимна, изви пръста си като кука и я повика с жест. Тя веднага се отзова. Обожаваше тази черта в жените.

Той следеше с поглед полюшването на бедрата ѝ, но гледката му беше препречена от друго стегнато женско тяло. Вампирът вдигна поглед и се застави да не издаде изумлението си.

Кейт беше от неговия вид и достатъчно красива, с черна коса и много тъмни очи. Обаче преследваше братята, винаги душеше наоколо и се предлагаше. Той имаше чувството, че гледа на тях като на трофеи, с които да се хвали. А това ужасно дразнеше.

Според него тя беше истинска кучка.

– Здравей, Вишгъс – каса тя с дрезгав сексапилен глас.

– Добър вечер, Кейт. – Ви отпи от водката си. – Какво става?

– Питам се как си.

Погледът на Рейдж се стрелна покрай бедрата ѝ. Слава Богу, русокосата, изглежда, не се страхуваше от малко съперничество. Продължаваше да се приближава към масата им.

– Няма ли да кажеш „здравей“, Рейдж? – подкани го Кейт.

– Само ако се отместиш. Пречиш ми на гледката.

Тя се засмя.

– Още едно от хилядите ти завоевания. Каква късметлийка!

– Иска ти се, Кейт.

– Да. – Очите ѝ, хищни и горещи, се плъзнаха по тялото му. – Може би ще искаш да дойдеш с мен и Вишгъс?

Протегна ръка да го погали по косата, но той хвана китката ѝ.

– Не се опитвай дори.

– Защо спиш с толкова много човешки жени, а мен отхвърляш?

– Просто не ме интересуваш.

Тя се наведе към него и зашепна в ухото му.

– Трябва някой път да опиташ и с мен.

Той я отблъсна, стиснал китката ѝ в жестока хватка.

– Точно така, Рейдж, още по-силно. Обожавам болката. – Той незабавно я пусна, а тя се усмихна и потърка зачервеното място. – И така, зает ли си, Ви?

– Току-що дойдох. Може би малко по-късно.

– Знаеш къде да ме намериш.

Кейт се отдалечи, а Рейдж хвърли поглед на брат си.

– Не разбирам как я понасяш.

Ви отметна глава назад и гаврътна водката си, като в същото време гледаше жената изпод полупритворените си клепачи.

– Тя има качества.

Блондинката стигна до масата им и спря пред Рейдж, заела примамлива поза. Той я хвана за хълбоците и я дръпна така, че да възседне бедрата му.

– Здравей – каза тя и се плъзна по-нагоре. Зае се да го оглежда, да преценява облеклото му. Изглежда тежкия златен „Ролекс“, който се подаваше под ръкава на коженото му палто. Очите ѝ бяха пресметливи и толкова студени, колкото и онова, което се намираще в средата на гърдите му.

Господи, ако можеше да си тръгне, би го направил – до такава степен му беше омръзнало всичко това. Обаче тялото му копнееше за освобождаване, изискваше го. Усещаше как желанието му нараства и както винаги, изгарящите го плътски нужди оставяха сърцето му мъртво и празно.

– Как се казваш? – запита той.

– Тифани.

– Приятно ми е да се запознаем, Тифани – каза той, което беше лъжа.

На по-малко от десет мили оттам, до басейна в задния двор, Мери, Джон и Бела си прекарваха изненадващо добре.

Мери се засмя на глас и погледна Джон.

– Не говориш сериозно.

„Вярно е. Сновях като совалка между киносалоните.“

– Какво каза той? – запита Бела усмихната.

– Гледал е „Матрицата“ четири пъти в деня на пускането ѝ по екраните.

– Джон, съжалявам, че трябва да го кажа, но това е нелепо – каза тя през смях.

Той ѝ се усмихна лъчезарно и дори леко се изчерви.

– Направи ли същото и с „Властелинът на пръстените“? – запита Бела.

Джон поклати глава, въздъхна и погледна Мери с очакване.

– Казва, че обича бойните изкуства, а не елфите – преведе тя.

– Не го обвинявам. И аз не мога да приема цялата тази глупост с косматите крачета!

Внезапен порив на вятъра подхвана падналите листа и ги прати в басейна. Те се понесоха над водата, а Джон се наведе и взе едно.

– Какво е това на китката ти? – попита Мери.
 Той протегна ръка, за да може тя да разгледа кожената гривна. Върху нея бяха изрисувани редица от символи, нещо средно между египетски йероглифи и китайски писмени знаци.

– Великолепна е.
 „Аз я изработих.“

– Може ли да погледна? – Бела приведе тяло напред. Усмивката ѝ се стопи, тя присви очи и втренчи поглед в лицето на Джон. – Откъде я имаш?

– Твърди, че е негова изработка.
 – Ти откъде каза че си? – попита Бела.

Джон отдръпна ръката си, очевидно смутен от внезапния ѝ интерес.

– Той живее тук – отговори вместо него Мери. – Тук е роден.
 – А къде са родителите му?

Мери се обърна към Бела. Питаше се защо приятелката ѝ е така настоятелна.

– Няма такива.
 – Нито един родител?
 – Каза, че е израснал в сиропиталище, нали така, Джон?

Момчето кимна и прибра ръце към корема си, сякаш за да защити гривната.

– Знаеш ли какво е значението на знаците? – настоя Бела.

Джон поклати глава, а после трепна и разтри слепоочията си. След миг ръцете му бавно започнаха да оформят думите.

– Казва, че нищо не означават – прошепна Мери. – Той просто ги сънува и те много му харесват. Бела, по-спокойно, о'кей?

Приятелката ѝ като че ли се съвзе.

– Съжалявам. Аз... наистина съжалявам.

Мери погледна Джон и се опита да намали напрежението, като смени темата.

– Какви други филми харесваш?

Бела се изправи и обу маратонките си. Без чорапите.

– Ще ме извините ли за момент? Ще се върна веднага.

Преди Мери да е успяла да произнесе и дума, тя затича през моравата. Когато се отдалечи на разстояние, откъдето не можеше да ги чуе, Джон вдигна поглед към Мери. Продължаваше да трепери.

„Трябва да вървя.“

– Главата ли те боли?

Джон разтри с кокалчетата на пръстите си мястото между веждите си.

„Чувствам се така, сякаш току-що съм изял набързо цял сладолед.“

– А кога яде изобщо нещо за последно?

Той сви рамене.

„Не знам.“

Бедното дете! Вероятно кръвната му захар се беше понижала.

– Чуй, защо не влезем вътре и да вечеряме заедно? Хапнах съвсем малко на обяд, а това беше преди осем часа.

Гордостта му пролича в твърдото поклащане на главата.

„Не съм гладен.“

– А ще поседиш ли с мен, докато изям късната си вечеря? Може би все пак щеше да го изкуши да хапне.

Джон стана и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изправи. Тя пое малката му длан и се облегна леко на него. Закрачиха един до друг към задната врата, хванали обувките си в ръце, а босите им ходила оставяха мокри отпечатъци по студените плочи край басейна.

Бела влезе забързано в кухнята си и рязко се спря. Нямаше никакъв план, когато тръгна, оставяйки другите до водата. Просто знаеше, че трябва да направи нещо.

Джон имаше проблем. Сериозен при това.

Не можеше да повярва, че не беше успяла веднага да го разпознае. Но пък той още не беше преминал през преобразяването. И защо един вампир би се заседял на приказка в задния двор на Мери?

Бела едва не се засмя на глас. Тя самата прекарваше доста време там. Тогава защо други като нея да не могат да правят същото?

Постави ръце на хълбоците си и се втренчи в пода. Какво щеше да прави, по дяволите? Беше надникнала в съзнанието му, но не бе открила нищо за расата му, за обичаите на народа му. Джон не знаеше нищо, нямаше ни най-малка представа кой е, нито в какво щеше да се превърне. И беше искрен, когато бе казал, че не знае какво е значението на символите.

Но тя знаеше. Това бяха писмени знаци на Стария език и образуваха думата „Терър“. Име на воин.